SCHOVEJ SLZY NA ZÍTŘEK

MIA CASA

Schovej slzy na zítřek

Mia Casa

Vzpomínky ti nikdo nevezme.

Heřmánkový čaj s princem

I.

Přijíždím na dohodnuté místo s předstihem a rozhlížím se, jestli někde nezahlédnu jeho zlatavě stříbrné volvo. Nikde ho nevidím, a to je dobře, aspoň mám dostatek času napasovat zadek svého passatu do úzkého místa mezi dvěma jinými auty. Během couvání si vzpomenu na staršího pána, který se mnou v době, když jsem měla čerstvý řidičák aneb jsem byla řidičské embryo, jak s oblibou říkával můj děda, laškoval, že mám malý zadek, a nemůže být proto problém se kamkoli vejít. Se smíchem jsem tehdy připustila, že já malý zadek opravdu mám, ale jaksi – a rukou ukazuji na kufr passatu – tomuhle já úplně malý zadek neříkám. Vypnu motor, zařadím jedničku a pro jistotu zatáhnu ruční brzdu. Našpulím rty do malého zrcátka, přetřu je barevným leskem, zkontroluji zuby a sáhnu do kabelky pro hřeben. Mobil, peněženka, balíček kapesníků, použitý kapesník, účtenky, mezizubní kartáček s plastovým krytem, žvýkačky, štětec na make-up, vzorek parfému, zaúpím. Nahmatám ještě proteinovou sušenku a až na konec hřeben. Sláva! Ještě že takový nepořádek nemám v kanceláři, to by mi v tátově firmě neprošlo. Z myšlenek na potřebu úklidu své kabelky mě vytrhne svižně přijíždějící volvo a z něj vystupující muž. Vytahuji klíč ze zapalování a vystupuji ven.

„Dobrý večer, slečno doktorko."

„Dobrý večer, pane inženýre," oslovím ho titulem jako on mě, ale je nám oběma jasné, že dlouho u těchto formalit nezůstaneme. „Markéta bude lepší," vyhrknu ze sebe. Nač to protahovat.

„Adam," přičemž mi lípne letmou pusu a usměje se. Jeho vysoká štíhlá postava v tmavě modrém flaušovém kabátě s postaveným límcem a hnědých botách vyniká naprosto perfektně. Kráčím vedle něj, klábosíme o všem možném, a kdybych se s ním před několika dny neseznámila jako s inženýrem Hakenem, finančním ředitelem, který využil služeb naší advokátní kanceláře, troufla bych si tvrdit, že se známe dlouhé roky.

Svlékám si kabát a usedám na židli naproti Adamovi.

„Moc ti to sluší," pronese a sjíždí svýma očima po mém těle. Mám na sobě černý svetřík s několika průstřihy na rukávech, olemovanými drobnými kamínky. Objednávám si heřmánkový čaj a už se chystám Adamovi vysvětlit důvod svého výběru, když si poručí to samé, co já! Ať se propadnu do západního Německa, jestli kecám, že jsem nikdy ve svém životě neviděla chlapa dobrovolně pít heřmánkový čaj. Získá tím u mě plusový bod.

Hřeju si ruce o šálek s horkou žlutavou tekutinou a pozoruji Adama. Tmavé vlasy má upravené do pěkného sestřihu, miláčkovské modré oči, kolem kterých se mu začínají rýsovat vějířkovité vrásky, přesto by strčil do kapsy kdejakého třicátníka. Během upřímného úsměvu na mě vycení své rovné bílé zuby a já chtě nechtě musím konstatovat, že viditelnou chybu tento chlap prostě nemá. Pohledný, moudrý, zajištěný chlap, který nekoktá, neprská, je s ním zábava a k ženě se chová galantně. Co víc si přát?

Povídáme si o zážitcích z cestování a předáváme si tipy na destinace, které stojí za navštívení. Mluví o své práci, ale tak pokorně, ničím se zbytečně nechlubí, přestože by bylo čím, a skoro vždy své povídání ukončí smíchem. Se zájmem se vyptává na mě, co přesně obnáší má práce, jak vypadá můj běžný den v kanceláři, proč jsem se pro práva rozhodla, načež si odpoví sám: „Jo, vlastně, u tebe to bylo předem dané, ne? Kvůli tvému otci." Částečně s ním souhlasím, ale dodávám, že kdybych nechtěla jít práva studovat, nikdo by mě nenutil. Sestra se také rozhodla, že nevymění svůj dosavadní život, zájmy a přátele za sezení na zadku se zákoníky v ruce, a to minimálně na pět let. Chápu ji, navíc je pohybově nadaná, takže pedák s aprobací tělesná výchova – zeměpis je pro ni ideální a mnohem méně náročná varianta. Jenže já byla vždy velká bojovnice, která když si něco umanula, zakousla se jako pitbul a už nepustila. Mluvím a vidím, že mám jeho stoprocentní pozornost, kterou mi dává najevo neverbální komunikací, aby mě nepřerušoval.

Okrajově se dostáváme i k tématu děti. Přijde mi dost brzy se nějak více rozpovídávat, proto řeknu: „Jedno svoje mimi bych chtěla." Nebudu strašit chlapa žijícího pro svoji kariéru větším počtem, nehledě na to, že po více dětech netoužím. Až se jednou rozhodnu pořídit si to jedno mimi, budu chtít při mateřské alespoň částečně pracovat, abych doma úplně nezblbla a můj chlap si nenašel milenku. Adam se na mě sladce usměje a skoro prosebným tónem pronese: „Dvě."

Sotva přijedu domů z naší první společné schůzky, čeká na mě zpráva na služebním čísle: *„Moc jsem si vecer v tve pritomnosti uzil. Jeste jednou dekuji! Verim, ze jsme se nevideli naposledy. Ani jsem si v te zime nestihl vzit tvoje soukrome cislo."* Konečně chlap, který listopadové počasí označuje pojmem zima, projede mi hlavou. Každý tu zimu může vyjádřit po svém. Vzpomínám na přirovnání svého bývalého spolužáka: „Je tu zima jako v tulení píči." Je evidentní, že Adam by se k něčemu takovému nesnížil, nutno však podotknout, že to k tehdejší venkovní teplotě bylo trefné vyjádření.

„A jeste jsem ti zapomnel rict, ze mas krasne jmeno," napsal s roztomilým červenajícím se smajlíkem. Takové zprávy si nechám líbit, pomyslím si a zhasínám lampičku vedle postele.

II.

„Kam ses takhle nastrojila, co?" vyzvídá Týna, moje nejoblíbenější sestra. Ještě aby ne, když jich víc nemám. Jako malé jsme si často hrávaly; na doktorku a zdravotní sestřičku a ošetřovaly jsme panenky. Pomocí náplastí jsme jim na ruce připevňovaly provázek představující hadičku vedoucí do transfuzní lahve, v našem případě prázdné PET lahve. Také jsme si hrály na školu, já byla paradoxně vždy učitelka, přestože si nedokážu představit, že bych se tomuto povolání věnovala. O to víc Týnu a svoji letitou kamarádku Lucku obdivuju. A u babičky také na obchod s lahůdkami! Rozstříhala jsem si igelitové sáčky na jednotlivé přířezy a napíchala je na zavírací špendlík, který jsem pověsila na záclonu. Babička s dědou hráli dohadující se

zákazníky, kdo z nich byl ve frontě dříve a kdo z nich více pospíchá. Potom, co jsem jako navážila požadované množství salámu, sáhla jsem po igelitovém přířezu a trhla. S každým mým trhnutím, ze kterého jsem měla jako dítě velkou radost a připadala jsem si jako opravdová prodavačka, sebou trhla i babička, zatnula zuby a přivřela oči s tím, že přinejlepším vytrhnu oko v zácloně. V tom horším případě nám na hlavu spadne garnýž.

„Jdu do kina," i stručná odpověď by mohla stačit.

„S tím případem z práce, se kterým jsi byla už ve středu, jo?" Moje sestra je očividně z chápavějších.

„Adam není případ," hájím ho.

„A co teda?" dobírá si mě.

Chvilku přemýšlím, co odpovědět. „Bezva chlap a už žádné otázky, ahoj."

Mířím do podzemního parkoviště obchodního centra, a když zaparkuji, kontroluji mobil. *„Budu mit male zpozdeni, kino je zarezervovane."* Jdu tedy pomalu sama, po cestě se zastavím u výlohy zverimexu a sleduju křečky, jak obratně běhají v kolotočích. Mně by se zvedl žaludek jako kdysi na pouti, když jsem se nechala vyhecovat a nechala se připoutat na šílenost nazvanou centrifuga. Úplně se při té vzpomínce oklepu, to už ale ke mně svižným krokem přichází ten bezva chlap. Políbíme se a ihned se omlouvá za zpoždění. Za pochodu mi vysvětlí, co ještě musel v práci dodělat, a navíc k tomu je rozkopaný úsek na Jižní spojce. Mám pochopení, znám obojí moc

dobře. Vstupujeme do zhasnutého sálu, a jakmile usedáme na naši dvousedačku, končí reklamy.

„To sis snad spočítal předem, že jsme se takhle hezky vyhnuli těm zbytečným reklamám," šeptám mu. Usměje se na mě a pohladí po ruce.

„Pěkné to bylo, fakt jo, a ten záběr z toho dronu na konci, bomba," ocení Adam práci kameramana, když odcházíme z kina.

Jdeme si ještě sednout do kavárny a dáváme si zelený čaj. Zůstáváme u tématu ´filmy´ a smějeme se vtipným hláškám.

„My máme službu, Bohoušku?" teatrálně předvedu a zalituji, že sedíme. S afektovanou chůzí Irenky z Kurvahošigutntag by moje představení bylo trefnější. Adam se ale směje i tak. Nenásilně přesouváme naši konverzaci k vaření.

„Umíš vařit?" vyzvídá.

„Noo, tak jako," na svou obhajobu dodám, že jsem hodně studovala, ale hlady bychom neumřeli: „špagety, řízky, lasagne a kuře na paprice zvládnu," vyjmenovávám se smíchem.

„Lasagne nejsou zrovna jednoduché jídlo, to jsi dobrá," chválí mě. „Potrpíš si doma na pořádek?" zahrnuje mě další otázkou, jako bych snad byla na konkurzu paní do domácnosti, ale vím, že to vůbec nemyslí špatně, a odpovídám mu. Probereme také naše dětství, Adam se zmiňuje o rodičích a mluví o svém bratrovi, švagrové a neteři. Mrknu na hodinky a podivím se, že už je půl desáté.

„Můžeme klidně jet, jestli jsi unavená," nabízí mi.

„Upřímně trochu ano a zítra potřebuji sepsat ústavní stížnost proti rozhodnutí Nejvyššího soudu, a to není záležitost na tři hodiny."

„Líbí se mi, jak ke své práci přistupuješ," lichotí mi a dodává: „v tomto si budeme rozumět."

„Tenhle případ se táhne již několik let a já s tou paní fakt soucítím. Jinak se snažím držet si v klientských kauzách odstup v emocích, ale v tomhle jsem docela zainteresovaná," připustím.

„Chápu, měl bych to podobně."

Přicházíme na parkoviště a já zastavuji u svého passatu a chválím Adama, jak zaparkoval svoje auto hned za mým. Loučíme se a já si dnes nemusím ani tolik stoupat na špičky, protože jsem si obula kozačky s vysokými podpatky. Na minulé schůzce se totiž zmínil, že ženě krásně tvarují zadek. Obejme mě a svoje ruce mi položí na bedra, čímž si mě k sobě přitáhne. Mezi polibky se mi dívá do očí a něžně si mě prohlíží. „Děkuji za dnešní večer a jeď opatrně," říká starostlivě. Mávám mu na rozloučenou a ještě slyším: „A napiš, až dojedeš."

Nestihnu se ani svléknout z kabátu a už mi pípá mobil:

„Dorazila jsi v poradku?"

„Ano, auticko je sikula," odpovím.

„Ty jsi sikula. Uvidime se i zitra?"

Házím na jeho zprávu srdíčko a krátce odpovídám: *„Muzeme."* *a* přidávám červenajícího se smajlíka.

„Mas chvilku si zavolat?" vytrhne mě druhý den z myšlenek Adamova zpráva. Ze zvyku ukládám rozpracovaný soubor, abych nedejbože nepřišla o část textu. Heslo ´není čas ztrácet čas´ jsme razili již na gymnáziu v prvním ročníku. Sahám po telefonu a po druhém

tónu vytáčení uslyším jeho hlas: „Ahoj, vím, že píšeš nějakou tu stížnost, tak jen rychle," chrlí ze sebe.

„To je dobrý, copak? Platí dnešek?" odpovídám mu a mám radost, že ho slyším.

„Platí."

„Kam půjdeme? Mám někam přijet?" dávám najevo, že mi řízení nedělá žádný problém. Vždy jsem byla hrdá na to, že jsem soběstačná, mám svoje auto a nemusím se nikoho doprošovat, aby mě někam odvezl.

„To je překvapení. Dojedu si pro tebe, pošli mi svou adresu."

„Tak jo, těším se, zatím pa," loučím se s ním.

„Pa a neber si moc teplé oblečení."

To je mi rada, když je prosinec.

Doma odpoledne otevírám část skříně, kde mám letní oblečení. Sjíždím prstem po tričkách a topech složených do komínků, ale žádné nevyberu, a proto sáhnu po jednom z mnoha ramínek a vytahuji halenku bez rukávů jen s krajkovým překřížením táhnoucím se od prsou přes ramena až na záda. Podávám si k ní samodržící podprsenku, přece mi nebudou čouhat ramínka! To mi vždycky na srdce kladla babička. Nebo také vykukující zesílení silonek zpod příliš krátké sukně či balerín. A pak že jsou babičky staromódní.

„Čaau," culím se a nakláním se k Adamovi pro pusu. „Prozraď mi, kam mě vezeš," škemrám, sotva nastoupím do auta.

„Do džungle," culí se, „za motýlama."

„Mohl jsem si dopředu nastudovat, co to je za motýly a udělat na tebe dojem," prozradí mi svůj neuskutečněný plán, když vcházíme do skleníku s tropickým podnebím a nasajeme typicky vlhký vzduch. „A ten dojem jsi už udělal," odpovím mu v duchu.

„Poznám jenom tady tohoto," ukáže na modrého krasavce, „modrásek," pochlubí se svými znalostmi. Přistoupím blíž k informační tabuli a přečtu: „Morpho peleides, tropický motýl z čeledi babočkovitých, to nebude modrásek," zklamu ho a nasadím výraz v obličeji ´to nic, vyjde to příště´.

„No tak jsem snad úplně blbý? Babočku poznám, ta má ta čtyři oka na křídlech. Bílý motýl je bělásek, žlutý žluťásek, tak mi v tom tenhle modrej mrzák nebude dělat zmatky," vysvětluje mi své logické posloupnosti. To já se ale už směju tak, že si rukou překrývám dokořán otevřenou pusu. Ano, úsměvy, smích, pohoda a další pozitivní emoce naplňují všechny naše schůzky.

„Měli bychom si taky popovídat o tom, jak to vidíme dál, jaké máme cíle, co od života čekáme," nadhazuji toto téma, když mě odveze domů a podélně zaparkuje před bránou.

„Tak já bych začal. Sama víš, jak je to s mou prací, že jsem hodně zaneprázdněný, že se nemůžu vázat jen na jedno místo, ale že cestuju nejen po republice, ale i do ciziny a na různě dlouho dobu." Přikyvuji, že to už jsem za dobu našeho scházení pochopila a že v tom nevidím až tak velký problém. Jsem mladá, mám dostudováno, velkou část svých pracovních povinností mohu dělat i mimo kancelář. Stačí mi notebook s připojením k internetu, a to už je dneska samozřejmost.

Navíc cestuji ráda, autem i letadlem. Za mě žádný problém, dávám mu najevo svou mimikou a beru si slovo: „S tím vším jsem v pohodě, každopádně bych do blízké budoucnosti ráda vyřešila společné bydlení a jednou i to dítě," našlapuji opatrně, i když mám pocit, že s tím bude Adam souhlasit.

„Ty už sis to přesně takhle naplánovala?" podívá se na mě s lehkým údivem.

„Já jsem hodně upřímná a říkám věci na rovinu a tohle je nějaký, řekněme, ideální plán," odpovídám a dávám najevo, že nic z toho se nemusí odehrát hned během několika měsíců, že je čas.

„Je mi s tebou moc hezky, máme spoustu společných názorů." Přijde mi, že stáčí náš hovor na jinou kolej. Byla chyba se o dítěti zmiňovat? Vždyť to není tak dlouho, co mi říkal, že chce děti dvě.

„Jo, taky mi přijde, že máme hodně společného," souhlasím s ním.

„Moc mě přitahuješ, třeba si kvůli tobě změním nastavení svých priorit a usadím se," nakloní se ke mně a dlouze mě políbí.

„Dekuju za vecer a za uprimnost," nezapomene vždy poděkovat.

„Taky dekuju. Uprimnost je dulezita!"

„A pokud bys z toho chtela vycouvat, tak mi to prosim napis rovnou." Čtu si jeho zprávu již potřetí a dívám se na spínající pacičky, které přihodil za text. Proč bych couvala z něčeho, v čem nám je oběma dobře? Všechny schůzky navrhoval on, společná témata máme, lichotí mi nejen skrze můj vzhled, ale oceňuje i moje vzdělání. Musela bych být blázen, abych takového chlapa nechala jen kvůli jeho pracovní vytíženosti a kvůli tomu, že nebydlí v Praze trvale. A co není, může být, sám mi to naznačil.

JAKO V OBLACÍCH

I.

Sedím v jeho volvu, příjemně teplý vzduch z klimatizace mě hladí po obličeji, až slastí přivírám oči. Když je otevřu, pozoruji, jak sněhové vločky dopadají na čelní sklo a díky stěračům ihned mizí. Obratně přejíždíme z pruhu do pruhu a předjíždíme pomalejší auta. Najednou rychle přidáme, předjíždíme totiž náklaďák, uděláme kličku již po plné čáře a prudce se s brzdou vracíme do pravého pruhu těsně před nájezdem na dálnici.

„Bojíš se?“ ptá se Adam.

„Nebojím. Kdybych ti nevěřila, nezavřela bych oči.“ Svou odpovědí Adama potěším a on mě za to pravou rukou pohladí po noze a chytí za mou levou ruku. Je mi krásně. Ruku v ruce dojedeme do italské restaurace. „Nevolal jsem kvůli rezervaci, tak snad najdeme nějaké místo,“ obhajuje se. Uklidním ho, že i kdybychom nenašli, můžeme jet jinam a nic se nestane. Sedáme si k malému stolu pro dva a já se ho ptám, jak pokračuje projekt, o kterém často mluví. Baví mě ho poslouchat, dokáže mluvit poutavě i o jinak nezajímavých věcech. Beru sklenku do ruky, abych se napila, a dávám najevo svýma očima, že ho i tak poslouchám.

„Uvidíme, jak to půjde, ale nejspíš to bude za dva tři dny vyřízené,“ říká. To je bezvadné, aspoň na sebe budeme mít víc času, pomyslím

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Schovej slzy na zítřek**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.